

de høitærede Dommere, som have været Medlemmer af Kommissionen, havde foreligget mange Exempler paa, at Sagsførerne havde misbrugt deres Stillinger paa denne Maade. Det er muligt, at jeg ikke har fulgt saa tilstrækkelig med; men der er ikke kommet mig noget Exempel for Die paa, at en Sagsfører kan siges at have konniveret med sin Modpart. Jeg har ganske vist truffet Nester af en saadan Opinion, men jeg tror, at den egentlig tilhører en sunden Lid. Det er mig saaledes bekendt, at der var en Sag, en for Vedkommende temmelig betydelig Sag, der blev ført for Underretten og vunden, men appelleredes til Overretten og førtes for Overretten af en høit anset Advokat, men han tabte Sagen. Han var selv meget kjed deraf og vilde gjerne have plaideret den for Høiesteret, og for at give sin Stemning over det uheldige Resultat Udtryk, tog han kun et Salær af 30 Rdl. Det var nu ikke muligt at formaa Manden til at appellere Sagen til Høiesteret, thi, sagde han, naar Advokaten kan lade sig nøie med 30 Rdl. for dette Arbejde, saa er det jo siensynligt, at Modparten har bestykket ham, og jeg vil derfor ikke appellere Sagen, thi han vil naturligvis fremdeles lade sig bestikke. Saadanne Laabeligheder forekomme ganske vist; men om der foreligger tilstrækkelig Data til at indføre denne Bestemmelse, er jeg noget i Tvivl om. Jeg mener dog ikke, at det er nødvendigt, thi skal han udføre sit Mandats Øverv med Lid og Trost, saa kan han ikke lade sig bestikke til at udføre sin Modpartis Øverv. Der er ogsaa et andet Udtryk, som jeg vil tillade mig at kritisere. De Herrer Lovkoncipister ville forhaabentlig kunne finde sig i en og anden lille kritisk Bemærkning, efter at jeg nu har ydet Lovforlaget saa stor Anerkjendelse. Det hedder i § 129: „Sagsførerne ere pligtige til at vise Retten Lydighed og Afgjelse“. Dette Ord „Lydighed“ forekommer mig nu rigtignok ikke at passe saa overmaade godt til den selvstændige Stilling, som man jo fra alle Sider erkjender, at en Sagsfører skal have. Sagsføreren staar jo dog som den, der er Befolkningens Repræsentant, som den, der har et berettiget Krav paa at tale paa Befolkningens Begne. De Herrer, som have hørt mit forrige Foredrag, ville deraf have set, at jeg ikke har været utilbøielig til at give Domsstolene, hvad der tilkommer dem, ja, jeg har endog gjort dette i en saadan Grad, at jeg udenfor har maattet høre ilde derfor. Jeg erkjender fuldkommen, at saalænge som Proceduren staar paa, maa Sagsføreren i Overensstemmelse med Procesreglerne rette sig efter Rettens Anord-

ninger; herom kan der ikke være nogen Tvivl, men dette tror jeg ikke, man kan udtrykke ved, at han er pligtig til at vise Retten „Lydighed.“ Det er noget ganske Nyt, som er indført i dette Lovforslag, og det fremtræder meget svagt i Motiveringen, idet det der hedder: „Lydighedspligten forudsætter selvfølgelig, at Rettens Paalæg er lovligt. Vel, nu veed jeg nok, at Børn skulle lyde deres Forældre uden at kritisere, om Paalæget er lovligt eller ikke, og det kalder jeg for den rette Betydning af Begrebet „Lydighed,“ men naar det udtrykkelig siges, at Sagsføreren kun skal lyde, naar Paalæget er lovligt, saa finder jeg ikke, at det er et adækvat Udtryk saaledes at sætte i Spidsen af en Paragraf: „at Sagsførerne ere pligtige at vise Retten Lydighed.“ Jeg mener, at det kunde være fuldkommen tilstrækkeligt at beholde den Forklaring, som kommer bagefter, nemlig, at „enhver Undlæbelse af et efterkomme Paalæg, som Retten lovligen giver en Sagsfører, anses og straffes som Brud paa Embedspligten“; thi det er Meningen. Nu maa det dog erindres, at den samme Mand, som der her paalægges Lydighed, har den uafviselige Pligt overfor Befolkningen og overfor den, som han repræsenterer, at han, naar Retten enten ikke opfylder sin Pligt eller gjør sig skyldig i Misbrug eller Feil, skal paaante dette for Høiesteret. Jeg finder derfor, at dette Udtryk ikke ganske korrekt udtrykker Stillingen imellem disse to Faktorer, som hver især ere et betydeligt Moment i hele Retspleien og i Retsudviklingen. Ganste vist er Meeren den Overordnede; det erkjender jeg, men kun indenfor de bestemte Lovregler, som ere givne, og det er kun saalænge, som Processen staar paa, at han kan gribe ledende og styrende ind, saaledes som Loven foreskriver. Som sagt, man vilde kunne fornøie mig ved at lade disse to og maasse adskillige andre Sætninger gaa ud af Lovforlaget, men selv om dette skete, tror jeg dog, at Lovforlaget vilde være ligesaa godt og brugbart, som jeg nu isvrigt anser det for at være.

Steenstrup: Det lader til, at det ærede Medlem havde gjemt sine Anker tilfids, og at han efterhaanden kom til at supplere dem med flere og flere. — Jeg skal ikke nærmere inblæbe mig paa dette Thema angaaende Sagsførerraadet, som han kom saa nøie ind paa, men jeg maa dog tillade mig at bemærke, at der er en komist Side ved denne Sag, som forekommer mig at være i høieste Grad fremtrædende. Man stiller Sagsførerne under Kontrol, og det finder jeg et i